

Don Bentley

Tom Clancy Kernaanval

Vertaald uit het Engels door Saskia Peterzon-Kotte

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

Palmdale, Californië

Leon Krugers hand stond godsgruwelijk in de fik.

De pijn schoot als stroomstoten door zijn gespieerde onderarm, elke scheut weer heviger dan de vorige. Het voelde als een kramp die vanuit de palm van zijn linkerhand uitstraalde door zijn hele onderarm. Leon trok een grimas terwijl hij zijn pols omdraaide. Hij wilde wanhopig graag met de gehavende knokkels van zijn rechterhand in het vlezige gedeelte van zijn linkerhand duwen, maar dat kon niet.

Want zijn linkerhand bestond niet.

Leon keek naar de huidkleurige prothese die uit zijn shirt met lange mouwen stak.

Hoewel de vingers waren gemaakt van plastic en rubber en niet van vlees en botten, leek het aanhangsel echt, en hij kon de nepvingers redelijk goed besturen dankzij de biometrische sensoren die over zijn onderarmspieren liepen. Twintig jaar strijd gecombineerd met exponentiële vooruitgang op het gebied van kogelwerende vesten en traumachirurgie had wat onvoorziene resultaten opgeleverd. Afgrijpselijke verwondingen die nog geen tien jaar geleden een eind aan het leven van het slachtoffer zouden hebben gemaakt, konden nu worden overleefd, wat betekende dat de prothesebusiness hoogtij vierde. Zijn computergestuurde prothese was de beste op de markt, maar ze was niet echt.

Een feit waar zijn centrale zenuwstelsel hem voortdurend aan herinnerde.

De fantoompijn leek in verband te staan met Leons emoties, vooral stress. Hoe groter zijn zorgen, des te frequenter de momenten van fantoompijn en des te groter het ongemak.

Op dit moment had Leon beslist stress.

Er draaide een auto het grind van de oprit op en er stoof een stofwolk omhoog toen het voertuig zich van de bestrating naar de stenen verplaatste.

Leon kwam oorspronkelijk uit Zuid-Afrika en was dol op de adembenemende kustlijn en het nagenoeg ideale weer daar. Maar zelfs hij kon moeilijk níét van Californië houden. De meeste mensen die zelf niet afkomstig waren uit Californië, vonden dat het koude water van de Stille Oceaan of de kilometerslange glinsterende stranden ongeëvenaard waren, maar hij beschouwde Zuid-Afrika als de gelijke van de Golden State in deze streek. Al werd hij op dit moment omringd door een schoonheid die hij nog nooit had gezien.

De lucht had een bijzondere tint blauw. Een kobaltkleurig pastel vermengd met een vleugje hemelsblauw op het punt waar hemel en aarde samenkwamen. De kleur werd geleidelijk aan een dieper azuur naarmate Leons blik hoger boven de horizon gleed.

Het terrein zelf was een studie van contrasten.

Toffeekleurige glooiende bergen waren bezaaid met dennen, eiken en ceders. Kniehoog wild gras maakte plaats voor groepjes struiken. Het uitzicht wekte de indruk van iets wilds, maar niet intimiderends. Een strookje natuur waar zowel stoere outdoormensen als weekendwandelaars op verkenning konden gaan en plezier konden beleven. Als de Tesla er niet was geweest, die langzaam richting Leons huurauto reed, had hij misschien een paar uur lekker kunnen losgaan op het glooiende terrein om de door stress veroorzaakte pijn tussen zijn borstspieren te verlichten. Maar hij kon het zich niet permitteren om zijn focus te laten verslappen. In de gestroomlijnde sedan ging een buitengewoon laakbaar persoon schuil.

Leon was min of meer deskundig op het gebied van laakbare personen.

Hij wachtte tussen de stekelige bomen langs het granieten pad dat kronkelend de heuvel op liep. Hoewel de parkeerstrook officieel geen deel uitmaakte van Ritter Ranch Park, bood hij via wat ooit een boerenerf was geweest wel toegang tot de ruim vijftienhonderd hectare schoonheid. Een bord dat naast de parkeerstrook was neergezet, duidde de plek aan als het toekomstige onderkomen van een baptistenkerk, maar als de wanden van roestige golfplaten en het ingezakte dak enige indicatie vormden, was dit stuk grond al jaren niet meer bewoond geweest.

Het was eenvoudiger en sneller geweest om de bestuurder van de Tesla op de onverharde parkeerplaats te ontmoeten, maar dat was Leon niet van plan. Hij mocht zijn hand dan zijn kwijtgeraakt, maar zijn hoofd had hij weten te behouden, en dat konden niet al zijn medegevangenen hem nazeggen. En dat kwam doordat hij – in tegenstelling tot de publieke persoon die vaak werd gecultiveerd door de mensen met het door hem gekozen beroep – een voorzichtig man was; een voorzichtigheid die zich uitbreidde naar de enorme hoeveelheid camera's aan de buitenkant van de Tesla.

Leon was ook oud, en in zijn beroep werd je óf ouder en wijzer, óf helemaal niet oud.

Het voertuig kwam langzaam tot stilstand. De bestuurder stapte uit, deed zijn portier dicht en opende de vleugeldeur aan de passagierskant.

In de loop van de ruim vijftig jaar die hij nu leefde, had Leon expertise opgebouwd op een heel klein vakgebied en hij was de eerste om toe te geven dat zijn kennis zich niet uitstreckte tot luxeauto's. Toch zette hij onwillekeurig vraagtekens bij de extravagantie van vleugelportieren. Hij dacht dat het daarbij meer om ijdelheid dan om nut ging.

Een teken dat de bestuurder gezien wilde worden.

Hoewel Leon niet kon zeggen of dat voor alle Tesla-bezitters

gold, paste de analyse absoluut bij de man die op de achterbank aan het rommelen was. Bij hun eerste ontmoeting had Leon meteen de indruk gekregen dat de man een Ken-pop in mensenvorm was. Hij was ruim één meter tachtig en had een atletische bouw, zongebleeft blond haar, een gebruind gezicht en blauwe ogen die van zijn knappe gezicht af leken te spatten. Zijn haar was netjes, maar had een warrige uitstraling. Alsof hij bewust de stereotiepe zware stormen trotseerde die mensen met het door hem gekozen beroep te verduren kregen.

Vandaag ging de man Californisch casual gekleed in een wijdvallend wit overhemd, een bruine chinobroek en loafers. Niet bepaald een outfit om in te gaan hiken, maar het kon Leon niks schelen of de korte wandeling oncomfortabel zou zijn voor zijn gast. Leons wereld werd dan wel bevolkt door uitschot, maar de Tesla-bestuurder was een klasse apart.

Het vleugelportier sloot zachtjes met stille scharnieren. De man trok het windjack aan dat hij van de achterbank had gepakt, maar liep niet bij de Tesla weg. Het was net of hij aanvoelde dat hij op de rand van de afgrond stond. Of misschien wilde hij gewoon niet dat zijn sokloze enkels stoffig werden. De man heette Daniel, maar in tegenstelling tot de Bijbelse profeet naar wie hij was vernoemd, had hij niet het lef om de leeuwenkuil te trotseren.

Dat wilde niet zeggen dat Daniel geen overtuigingen had.

Welnee.

Het ontbrak hem alleen aan elke vorm van moed.

Leon wuifde naar Daniel. De man gaf met een kort knikje aan dat hij het gezien had en liep naar Leon toe.

Daniels blonde haar viel in krullen op zijn voorhoofd, perfecte lokken die niet zouden misstaan in een advertentie voor haarproducten. Daniel had alles – geld, uiterlijk en charisma. Mannen wilden hem zijn en vrouwen wilden bij hem zijn. Er was geen enkel scenario denkbaar waarin hij Leon zou ontmoeten op een verlaten parkeerstrook in een afgelegen park.

Maar toch was Daniel daar.

De Tesla-bestuurder was het levende bewijs van het truïsme dat je nooit op iemands uiterlijk moet afgaan. Daniel mocht er dan uitzien als de definitie van Amerikaans succes, maar zijn ziel was een verdorven, bezoedelde lege huls.

Dat wist Leon uit eigen ervaring.

‘Vanwaar al deze melodramatische bullshit?’ vroeg Daniel, die op enige afstand bleef staan. ‘Op de terugweg naar Santa Clarita sta ik straks muurvast in het verkeer.’

Leon keek met pervers genoegen naar het dunne laagje stof dat Daniels mocassins bedekte. Het soepele leer was waarschijnlijk met de hand bewerkte lamshuid. Nu kleefden er stukjes gruis en vuil aan het glimmende oppervlak van de instappers, die de glans besmeurden en samenkoekten rondom Daniels gebruinde enkels.

Leon negeerde de vraag, net zoals hij Daniels agressieve benadering negeerde.

De software-engineer was begin dertig, ruim twintig jaar jonger dan Leon. Zijn bouw verraadde de strakke spieren die te danken waren aan een aangepast dieet in combinatie met een dure personal trainer. Alle overvloedige calorieën die niet tijdens de sportschoolsessies werden weggevoerd, werden ongetwijfeld verbrand tijdens de jiu-jitsutrainingen die hij drie keer per week volgde. In een kroeggevecht met een andere kantoortijger zou Daniel een geweldige tegenstander zijn.

Dit zou geen kroeggevecht worden, en Leon was geen kantoortijger.

Hopelijk hoefde Daniel dat niet aan den lijve te ondervinden.

‘De plannen zijn gewijzigd,’ zei Leon met een glimlach.

Leon had het grootste deel van zijn leven in Zuid-Afrika doorgebracht. Naast Engels sprak hij ook Frans, Swahili en Afrikaans. Doordat hij aan zoveel verschillende talen was blootgesteld, had hij oor gekregen voor uitspraak en dialect. Omdat hij wist dat hij in de Verenigde Staten zou gaan werken, had hij een paar weken lang Amerikaanse films en tv-series

gekeken en elke dialoog herhaald tot hij de spreker precies kon nadoen.

Het resultaat was dat zijn Zuid-Afrikaanse accent was verzacht en de klinkers en medeklinkers hun scherpe randje kwijt waren. Hij zou niet gauw worden aangezien voor een typisch Amerikaanse nieuwslezer, maar de mensen zouden zich hem ook niet herinneren vanwege zijn accent.

Tenminste, dat hoopte Leon dan maar.

‘Hoe bedoel je?’ vroeg Daniel, en een frons spleet zijn knappe gezicht.

‘Ik bedoel dat het verzoek om informatie gewijzigd is.’

‘Deze bespreking is afgelopen,’ zei Daniel. ‘Ik heb je al gezegd dat ik bereid ben wat inzichten uit de directiekamer met je te delen, maar niks wat naar mij kan worden herleid. Daar valt niet over te onderhandelen.’

Leon hield zijn gezicht zorgvuldig in de plooi, al had hij het liefst hartelijk willen lachen. Hij was Daniel al weken aan het klaarstomen. Voor hun eerste contact had hij zich voorgedaan als bedrijfsrecruiter en via een privébericht op LinkedIn geïnformeerd naar de carrièrestrategie van de programmeur.

Als software-engineer was Daniel erg gewild. In Silicon Valley switchten mensen met zijn vaardigheden om de paar jaar tussen de verschillende techgiganten en kregen dan gewoonlijk een flinke salarisverhoging, hoewel Daniel voor een defensieaannemer werkte en niet voor een socialmediakolos die bulkte van de poen. Er werd voortdurend geaasd op mensen met zijn papieren, en al wees niets op Daniels LinkedIn-profiel erop dat hij op zoek was naar werk, profielen als het zijne kregen een gestage stroom berichten van recruiters.

Dat van Leon leek niet anders.

Maar dat was het wel.

‘Over alles valt te onderhandelen, vriend,’ zei Leon, en nu liet hij een glimlachje doorschemeren. ‘Maar ik heb altijd het gevoel dat een deal makkelijker rond te krijgen is als beide partijen begrijpen wat er op het spel staat.’

Leon haalde een iPhone uit zijn zak, scrolde door de fotogalerij tot hij vond wat hij zocht, en selecteerde de afbeelding.

‘Ken je haar nog?’ vroeg Leon, en hij hield het schermpje zo dat Daniel het kon zien.

De software-engineer bekeek de telefoon alsof hij aarzelde om dichterbij te komen.

Leon verroerde zich niet.

Dit was een sleutelmoment in Daniels rekrutering. Een kruispunt voor deze potentiële informant. Vanaf deze ontmoeting vertakten er twee paden.

Het ene liep terug naar Daniels Tesla en zijn oude leven.

Een pitch kon alleen succesvol zijn als de informant geloofde diens eigen lot te kunnen bepalen. Daarom wachtte Leon geduldig af en hield de telefoon op ooghoogte, als aas dat voor een hongerige forel bungelde.

Een lang ogenblik weerstond Daniel de sirenenzang van de iPhone.

Daarna hapte hij toe.

Daniel overbrugde de afstand tussen hen in met één grote stap, pakte de telefoon en keek naar de foto.

Op slag was er een verandering zichtbaar bij de engineer.

Even daarvoor was Daniel de baas over zijn eigen lot geweest. Als de hoofdengineer van het meest lucratieve project van zijn bedrijf speelde hij een tamelijk belangrijke rol, en dat droeg hij uit. Hij reed in een luxeauto, woonde in een chic herenhuis en at in de juiste restaurants. Onafhankelijke headhunters joegen openlijk op hem, terwijl de concurrenten van zijn huidige bedrijf balletjes opgooiden door middel van complimenteuze e-mails en toevallige ontmoetingen op vakbeurzen, die helemaal niet zo toevallig waren.

Met zijn knappe uiterlijk en schijnbare rijkdom had Daniel geen gebrek aan opties als het op vrouwelijk gezelschap aankwam. Maar op dat gebied was Daniel al net zo kieskeurig als in zijn keuze voor transport of schoeisel. Hoewel hij af en toe wel toegaf aan een kantoorromance en zo nu en dan de plaat-

selijke bars afschuimde, had Daniel een heel specifiek soort vrouw nodig.

Een vrouw zoals degene die hem nu aankeek vanaf Leons iPhone.

‘Wie is dat?’ vroeg Daniel.

Leon was onder de indruk.

De toon van de engineer bevatte precies het juiste beetje scepsis. Als hij ooit zijn programmeerwerk aan de wilgen wilde hangen, zou er misschien wel een toekomst in de wereld van de spionage voor Daniel zijn weggelegd. Mits hij natuurlijk zou leren om zijn fysieke reactie net zo goed onder controle te houden als zijn stem. Leon had aandachtig naar de engineer gekeken, oprecht benieuwd naar Daniels reactie.

Leon werd niet teleurgesteld.

Het was bijna alsof hij het exacte moment kon zien waarop het besef Daniels brein bereikte. In een fractie van een seconde trok de gezonde kleur weg uit het gezicht van de engineer en kreeg zijn gezicht een kalkachtige tint. Daniel liet zijn schouders hangen, en het charisma en het zelfvertrouwen die uit zijn poriën leken te sijpelen, lekten weg als de lucht uit een doorgeprikte ballon.

Daniel zag eruit alsof hij was leeggelopen.

En dat was precies hoe Leon hem hebben wilde.

‘Kom op,’ zei Leon berispelend. ‘Laten we geen spelletjes spelen. Ik heb je van het begin af aan gezegd dat ik een serieuze cliënt met serieuze middelen vertegenwoordigde. Je hebt een baan als directeur aangeboden gekregen, met flinke aandelenopties die onmiddellijk onvoorwaardelijk zouden worden. We hebben dit gevonden als onderdeel van onze gepaste zorgvuldigheid.’

‘Wat gevonden?’ vroeg Daniel, en hij gaf de telefoon terug. ‘Een foto van een mooi meisje?’

‘Prima,’ zei Leon met een zucht. ‘Als je maar weet dat je zelf hebt gekozen voor dit onplezierige gedeelte, niet ik. Op de foto staat niet zomaar een mooi meisje. Maria Gonzalez is een

veertienjarige inwoner van de staat Zacatecas in Mexico. Zij en haar moeder vertrokken met een konvooi van vijftentwintig anderen voor de zware tocht naar Amerika. Haar moeder overleefde de reis niet. Helaas voor Maria waren de coyotes die haar de grens over zouden helpen niet de nobelste mannen die er bestonden. Bij aankomst in El Paso werd Maria overgedragen aan een bijzonder kwaadaardige kerel die verschillende bordelen runt, die vrijwel uitsluitend worden bemand door minderjarige meisjes. Die bordelen richten zich op een bepaald soort clientèle. Een clientèle die vrijwel uitsluitend bestaat uit mannen zoals jij.

Leons woorden troffen Daniel als fysieke klappen. De schouder van de engineer verstrakten en hij balde zijn vuisten. Hij deed een stap dichterbij en kwam in Leons persoonlijke ruimte. Leon had wel een vecht-of-vluchtreactie verwacht, maar niet zo'n hevige. De engineer leek niet zozeer ontmoedigd, maar eerder klaar om te knokken.

Dit vooruitzicht baarde Leon niet bepaald zorgen.

Nadat hij Boko Haram-islamieten met machetes had overleefd, was Leon voor niemand op aarde meer bang. Toch was hij dankbaar voor de strenge wapenwetgeving van Californië. Bange mensen deden domme dingen, en Daniel was bang.

Daarom had Leon ook gekozen voor de Californische wildernis, en niet voor de bar in het Four Seasons waar ze de vorige keer hadden afgesproken, om de confrontatie met Daniel aan te gaan.

'Dit is belachelijk!' schreeuwde Daniel, en zijn stem echode over de grillige heuvels. 'Ze zei dat ze achttien was. Vraag het haar zelf maar!'

'Nou, dat kan dus niet,' zei Leon, die naar een andere foto scrolde.

'Waarom niet?' vroeg Daniel.

'Omdat ze dood is.'

Leon gaf de telefoon weer aan Daniel.

De vingers van de engineer trilden terwijl hij hem aannam.

Door de eerste afbeelding van Maria was Daniel leeggelopen, maar door deze foto werd hij verpletterd. Op de telefoon was een meisje te zien dat duidelijk dood was en met lege ogen hemelwaarts staarde, met een rond gat vlak boven haar neus.

‘Je kunt naar links swipen voor een foto van de zijkant,’ zei Leon behulpzaam. ‘En volgens mij is er ook een foto van de uitgangswond, maar die raad ik je niet aan met een volle maag. Kogels met een holle kop maken er echt een smeerboel van.’

‘Ik heb hier niks mee te maken,’ zei Daniel, die de telefoon in het zand liet vallen. ‘Niks.’

‘Natuurlijk niet,’ zei Leon, terwijl hij het ding opraapte. ‘Maar ik betwijfel of de politie je mening deelt. Ik heb begrepen dat je het niet zo nauw neemt met condooms, en dat betekent dat je DNA op het hele lichaam van die arme Maria te vinden is.’

‘Wat is dit?’ vroeg Daniel, en hij deinsde achteruit. ‘Wie ben jij?’

‘Je weet het antwoord op die vraag al,’ zei Leon. ‘Ik ben partner bij een bedrijf dat directiemensen zoekt. Ik heb je al verteld dat onze firma anders is. We beschermen de investeringen van onze cliënten. In dit geval ben jij die investering, en daarom is Maria’s lichaam volledig ontsmet en vervolgens weggewerkt. In het onwaarschijnlijke geval dat er ooit een of ander forensisch stukje van een veertienjarig meisje uit Zacatecas opduikt, is er niks waardoor jij met haar in verband kunt worden gebracht. Helemaal niks.’

Leon keek toe terwijl hoop en ongeloof met elkaar streden op Daniels gezicht. Als een drenkeling die zojuist een reddingsboei toegeworpen had gekregen, wilde de engineer zich vastklampen aan wat Leon te bieden had.

Maar hij was niet gek.

‘Wat wil je?’ vroeg Daniel.

‘Wat ik wil?’ vroeg Leon met een lach. ‘Je begrijpt het niet helemaal. Ik wil niks van jou. Ik ben hier om je iets te geven.’

‘Me wat te geven?’

‘Een tekenbonus,’ zei Leon. ‘De cliënt van mijn firma heeft

om een aantal redenen voor ons gekozen. Ten eerste hebben we de reputatie dat we het toptalent van het bedrijfsleven aantrekken. Ten tweede zijn we discreet. Mijn cliënten weten niet wat er met een willekeurig Mexicaans meisje in the middle of nowhere in Texas is gebeurd en dat kan ze ook niks schelen. Het enige wat ze willen weten, is of je akkoord gaat met hun arbeidsvoorwaarden. Als je daarmee instemt, krijg je een tekenbonus van honderdduizend dollar.’

Daniel staaarde Leon zwijgend aan. Zijn vlugge geest onderging nu ongetwijfeld een miljoen wisselingen, terwijl hij de gebeurtenissen vanuit duizenden verschillende invalshoeken bekeek. Een hele tijd had hij een verwarde frons op zijn gezicht.

En toen begreep hij het.

Tenminste, dat dacht hij.

‘Wat kost die discretie van jou?’ vroeg Daniel.

‘Niks,’ zei Leon. ‘Ik word pas betaald als jij de baan aanneemt.’

‘Waarom zei je dan dat het verzoek om informatie gewijzigd is?’ vroeg Daniel.

‘Mijn cliënt wil dat je meteen begint.’

‘Waarom?’ vroeg Daniel, en de wantrouwende blik was terug.

Leon voerde een heel toneelstukje op en deed net alsof hij over Daniels vraag nadacht voordat hij antwoord gaf.

‘Zoals ik al zei,’ zei Leon, en hij sprak elk woord zorgvuldig uit, ‘moet mijn cliënt anoniem blijven tot je je huidige werkgever verlaat. Toch denk ik dat je slim genoeg bent om te kunnen raden wie ik vertegenwoordig. Laten we het erop houden dat de juridisch analisten van de media geloven dat een bepaald hoger beroep de goede kant op gaat en dat er binnenkort een uitspraak zal zijn die de aanvankelijke kortzichtige beslissing van de regering zal terugdraaien.’

Leon zei niet om welk hoger beroep het ging.

Dat hoefde ook niet.

Voor Daniel en zijn collega's bestond er maar één hoger beroep. Daniels huidige werkgever had zojuist een contract van meer dan twee miljard dollar in de wacht gesleept op grond

van de prestaties van hun prototype. Een exclusief contract. Begrijpelijk(er)wijs was hun grootste concurrent, die ook op het contract had geaasd, daar helemaal niet blij mee.

Hoewel werken op het gebied van defensie extreem lucratief kon zijn, was het geen wereld voor watjes. De concurrentie was sterk en er was slechts één klant: de regering van de Verenigde Staten. Het gevolg was dat, als er een substantieel contract aan één enkele defensie-aannemer werd toegekend, het verliezende bedrijf vrijwel altijd naar de rechter stapte. En al probeerde de regering die langdurige, kostbare juridische touwtrekkerij te ontmoedigen door de verliezende partij geldboetes op te leggen, een miljoen dollar wegens een nadelige uitspraak was een habbekrats vergeleken bij een contract van vele miljarden.

En in dit geval leek het erop dat de beroepsprocedure van het verliezende bedrijf kans van slagen maakte. Om redenen die slechts logisch waren voor de bedrijfsjurist die belast was met de bizarre en vaak tegenstrijdige aankoopregelingen van de regering interpreteren, zou dit lucratieve exclusieve contract weleens op oneigenlijke gronden kunnen zijn verleend.

Dat was een onderwerp dat Daniel nauwlettend in de gaten hield.

‘Dus je cliënt bereidt zich al voor met het oog op een eventuele gedeelde beloning?’ vroeg Daniel.

‘Ik ben niet in de positie om mijn geheimhoudingsclausule te schenden,’ zei Leon met een glimlach, ‘maar ik kan niet voorkomen dat je je eigen conclusies trekt. Hoe dan ook, als je zover bent om officieel aan boord te komen, sta ik klaar om je tekenbonus over te maken naar de bank van je keuze. Onmiddellijk.’

Deze keer was Daniel degene die een heel toneelstukje opvoerde, en hij deed alsof hij over het aanbod nadacht, maar Leon liet zich niet om de tuin leiden. Daniel had toegehapt en de haak zat stevig vast in de kaak van de engineer.

‘Oké,’ zei Daniel. ‘Waar moet ik tekenen?’

‘Geen handtekening nodig,’ zei Leon. ‘Dit is een gevoelige situatie. Mijn cliënt wil er niet van worden beschuldigd dat hij

engineers van de concurrent wegkaapt. We moeten je indienst-treding volkomen eerlijk laten verlopen, voor het geval de regering de wervingsgegevens van mijn cliënt natrekt. Daarom is je betaling afkomstig van mijn firma en niet van je nieuwe werkgever. In plaats van een ondertekende intentieverklaring vraagt mijn cliënt een bewijs van goede wil.’

‘Nee,’ zei Daniel hoofdschuddend. ‘Ik heb je al gezegd dat ik niet aan bedrijfsspionage doe.’

‘Dat zou mijn cliënt ook niet van je verwachten,’ zei Leon. ‘Wat hij wil, kan ook via opensourceresearch worden verkregen, maar dat zou zowel tijd als aanzienlijk wat moeite kosten. Hij wil dat jij hem die moeite bespaart door het zelf te verschaffen.’

‘Wat?’

‘Een lijst van de verkopers van het programma,’ zei Leon. ‘Mijn cliënt moet klaar zijn om aan de slag te gaan op het moment dat het beroep in zijn voordeel uitvalt. Natuurlijk heeft hij een grote productieketen, maar zoals je wel zult weten, zijn de technische mijlpalen van het programma... agressief. Mijn cliënt zou heel graag een verzameling potentiële tweede keuzes hebben voor het geval dat de primaire verkopers problemen hebben met het snel genoeg opschalen van hun productie om tegemoet te komen aan de tijdlijn van de regering.’

Daniel krabde aan zijn stoppelbaardje terwijl hij Leons verzoek overwoog. Een lijst van reserveleveranciers van een ander bedrijf verkrijgen behoorde absoluut tot een grijs gebied. Het was weliswaar bij lange na niet zulke gevoelige informatie als ontwerpspecificaties of testgegevens, maar verkopers waren wel goedbewaarde geheimen. Vaak eiste een fabrikant dat onderaannemers geheimhoudingsverklaringen tekenden om te voorkomen dat ze werden weggekaapt door de concurrentie. Maar goed, zoals Leon al had gesuggereerd, was het mogelijk om de verkoperslijst van een bedrijf te achterhalen. De hoofdaannemer moest diens onderaannemers bekendmaken bij de regering, en daardoor was het openbaar verkrijgbare informatie als iemand het moeizame werk wilde

verrichten om het benodigde papierwerk in te dienen.

Daar hadden de meeste mensen geen zin in.

‘Ik zou je de verkopers op mijn werkgebied kunnen geven,’ zei Daniel, ‘maar ik heb geen toegang tot de database van het hele programma.’

‘Dat begrijp ik,’ zei Leon, terwijl hij zijn hand in zijn zak stak. ‘Maar daar is een oplossing voor.’

‘Leg uit,’ zei Daniel met toegeknepen ogen.

‘De reportagefunctie voor het geautomatiseerde onderhoud,’ zei Leon, en hij gaf Daniel een metalen visitekaartjeshouder. ‘Hou dit in je zak als je de volgende firmware-update doet. Als het prototype verbinding maakt met internet, worden de data hierop gezet.’

‘Met de lijst van verkopers,’ zei Daniel.

‘Precies,’ zei Leon.

Daniel draaide het onschuldig ogende doosje rond in zijn hand.

‘Dus ik hoef het alleen maar bij me te hebben als ik vandaag een update doe? Dat is alles?’

‘Dat is alles,’ zei Leon.

‘En dan word ik betaald?’

‘Nee,’ zei Leon. ‘Je tekenbonus is gebaseerd op je mondelinge toezegging om ontslag te nemen bij je huidige baan en bij mijn cliënt aan de slag te gaan als directeur engineering. Zodra je toezegt, staat het geld op je rekening.’

‘Als je me nu betaalt, hoe weet je dan dat ik het echt ga doen?’ vroeg Daniel.

Leon haalde zijn schouders op. ‘Je staat op het punt lid te worden van het directieteam van mijn cliënt. Als de directieleden niet zouden denken dat je te vertrouwen was, was de sollicitatieprocedure allang afgebroken. Vergeet niet, ik krijg pas betaald als jij betaald wordt, en ik ben van plan mijn geld te krijgen.’

Daniel keek van het apparaatje naar Leon en weer terug.

‘Oké,’ zei Daniel. ‘Ik doe het.’

Daar twijfelde Leon niet aan.